

Sygnatura akt VI GC 415/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Magdalena Borys

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2021 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **J. M.**

przeciwko **D. C.**

o zapłatę 8 024,00 zł

I. zasądza od pozwanej D. C. na rzecz powódki J. M. kwotę 6.050,- zł (sześć tysięcy pięćdziesiąt złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 sierpnia 2020r.

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.283,50 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt trzy złote 50/100) tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 8.024,- zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podała, że zawarła z pozwaną umowę o wykonane wizualizacji wnętrza pomieszczeń budynku mieszkalnego w wariantcie podstawowym. Za wykonane prace pozwana, poza zaliczką, nie zapłaciła w terminie ani na późniejsze wezwanie do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 listopada 2020r. sygn. akt VI GNc 684/20 nakazano pozwanej aby zapłaciła na rzecz powódki kwotę 8.024,- zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 sierpnia 2020r. oraz 1.717,- zł tytułem kosztów procesu

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Wskazała, że dochodzone wynagrodzenie ustalono wadliwie gdyż pełne wynagrodzenie umowne powódki nie powinno przenosić kwoty 8.850,- zł, z której w formie zaliczki zapłacono już 2.800,- zł. Zarzuciła, że umowa została wykonana nienależycie, gdyż wizualizacje przekazano nieterminowo i w niekompletnej postaci a przy tym nie spełniały one oczekiwań pozwanej. Zażądała obniżenia ceny o 900,- zł zgodnie z propozycją powódki złożoną przed procesem.

Sąd ustalił.

W dniu 8 maja 2020r., w wyniku przyjęcia przez pozwaną oferty powódki, strony zawarły umowę o wykonanie projektu wykończenia wraz z propozycją dekorów ściennych i wyposażenia wraz z zestawieniem elementów wyposażenia i ich wymiarów, wnętrza domu jednorodzinnego pozwanej o łącznej powierzchni 177m², w pakiecie podstawowym obejmującym: etap I – inwentaryzacja obiektu (w przypadku gdy niemożliwe jest zainteresowany inwentaryzowanie obiektu projektant wprowadza projekt na podstawie projektu budowlanego); konsultacja z inwestorem w celu

ustalenia preferencji; ustalenie i omówienie stylistyki i funkcjonalności poszczególnych pomieszczeń; etap II – przygotowanie poglądowych wizualizacji oraz rzutów z góry wybranych pomieszczeń (wizualizacje stanowią materiał poglądowy, zawarte w nich wyposażenia i rozwiązania techniczne mogą odbiegać od przekazanych materiałów w dokumentacji), każdorazowo z możliwością nieodpłatnego wprowadzania zmian i poprawek za cenę w 50,- zł za 1m² aranżowanej powierzchni, płatnej zaliczkowo w części stanowiącej 30%. Termin wykonania umowy ustalono pierwotnie na 30 czerwca 2020r., a następnie przesunięty do 7 lipca 2020r., a ostatecznie do drugiego tygodnia sierpnia 2020r.

Dowód: oferta – k. 22 – 23, pismo (e-mail) z dn. 8.05.2020r. – k. 21, 38, pismo (e-mail) z dn. 17.05.2020r. – k. 20, pismo (e-mail) z dn. 18.05.2020r. – k. 38, wydruk z komunikatora – k. 16, pismo (e-mail) z dn. 18.07.2020r. – k. 19, pismo (e-mail) z dn. 20.07.2020r. – k. 54, zeznania świadka P. C. [00.03.56 – 00.31.00] – k. 81v., przesłuchanie stron (powódka [00.31.05 – 00.52.00]; pozwana [00.52.07 – 01.46.45]) – 82 – 82v.

Tytułem zaliczki, pozwana w dniu 20 maja 2020r. zapłaciła na rzecz powódki kwotę 2.800,- zł.

Dowód: dowód wpłaty – k. 39.

Powódka przystąpiła do realizacji przedmiotu umowy, na bieżąco konsultując z pozwaną proponowane rozwiązania i wprowadzając oczekiwane poprawki. Pozwana akceptowała przedstawiane jej projekty. Do dnia 9 lipca 2020r. przedstawiono rysunki salonu i sypialni.

W dniu 9 lipca 2020r. pozwana prosiła o uzupełnienie dokumentacji dotyczącej łazienki i kuchni.

W dniu 13 lipca 2020r. i 18 lipca 2020r. pozwana zaakceptowała zmienione projekty w tym projekt salonu i poddasza.

W dniu 13 sierpnia 2020r. nie były wykonane rzuty końcowe poddasza. W związku z tym powódka zaproponowała zaniechanie ich wykonania i obniżenie ceny o 900,- zł. Rzuty końcowe poddasza przekazano pozwanej wraz z fakturą w II połowie sierpnia 2020r.

W dniu 14 sierpnia 2020r. pozwana zakwestionowała zasadność dalszej współpracy, wskazując na brak należytej komunikacji i opóźnienia w wykonywaniu umowy.

W dniu 19 sierpnia 2020r. pozwana żądała uzupełnienia projektów dotyczących sypialni i salonu poprzez podanie wymiarów zastosowanych elementów (meble, lustra oraz rozmieszczenia listew dekoracyjnych oraz listy proponowanego wyposażenia w terminie do 24 sierpnia 2020r. oraz o przesłanie projektu kuchni i kontynuowanie prac nad projektem poddasza.

Dowód: pismo (e-mail) z dn. 9.07.2020r. – k. 17, 40, pismo (e-mail) z dn. 13.07.2020r. – k. 18, pismo (e-mail) z dn. 18.07.2020r. – k. 19, pismo (e-mail) z dn. 13.08.2020r. – k. 54v., pismo (e-mail) z dn. 12.08.2020r. – k. 56, pismo (e-mail) z dn. 12.08.2020r. – k. 57, pismo (e-mail) z dn. 14.08.2020r. – k. 55, pismo (e-mail) z dn. 19.08.2020r. – k. 55, projekty (nośnik) – k. 24, zeznania świadka P. C. [00.03.56 – 00.31.00] – k. 81v., przesłuchanie stron (powódka [00.31.05 – 00.52.00]; pozwana [00.52.07 – 01.46.45]) – 82 – 82v.

W dniu 12 sierpnia 2020r., powódka obciążyła pozwaną wynagrodzeniem za wykonanie umowy w wysokości 10.824,- zł z uwzględnieniem zaliczki w wysokości 2.800,- zł, płatnym do 20 sierpnia 2020r. Następnie powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 8.024,- zł tytułem wynagrodzenia. Pozwana odmówiła zapłaty wskazując na nieterminowe i niepełne wykonanie zobowiązania.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 12, wezwanie do zapłaty (x 2) – k. 13, 14, pismo z dn. 7.09.2020r. – k. 15.

Sąd zważył.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że postępowanie podlegało rozpoznaniu według przepisów Działu IIa, Tytułu VII, Księgi Pierwszej kodeksu postępowania cywilnego. Łącząca strony umowa miała bowiem związek z realizowaną przez pozwaną inwestycją budowlaną (art. 458² § 1 pkt 5 k.p.c.).

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie powołanych przez obie strony dowodów z dokumentów – prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie zaprzeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy. Sąd oparł się także na dowodzie z wizualizacji stanowiących przedmiot umowy przedstawionych przez powódkę w formie cyfrowej (nośnik – k. 24). Nadto przeprowadzono dowód z zeznań świadka P. C., które okazały się zasadniczo spójne wewnątrz jak i z pozostałym materiałem dowodowym, z tym że świadek w istocie świadek wiedzę o sprawie nabywał głównie za pośrednictwem pozwanej, gdyż sam nie uczestniczył w kontaktach stron związanych z zawarciem i wykonaniem umowy. Dodatkowo, jako małżonek pozwanej był osobiście zainteresowany wynikiem sprawy. Stąd, jego zeznania Sąd uwzględnił jedynie w zakresie w jakim znajdowały oparcie w dowodach z dokumentów. Uzupełniająco przeprowadzono dowód z przesłuchania stron, przy czym uwzględniono go jedynie w zakresie w jakim relacje stron pozostawały zbieżne wzajemnie i z pozostałym materiałem dowodowym, co wynikało z faktu, że strony z założenia relacjonują przebieg zdarzeń w sposób subiektywny i nieodzownie zgodny z ich stanowiskiem procesowym, co nakazuje dokonywać jego oceny ze szczególną ostrożnością.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. Sąd pominął dowód z zeznań świadka P. C. na okoliczność spełnienia świadczenia pieniężnego przez pozwaną, gdyż okoliczność ta została wykazana dowodem z dokumentu (dowód wpłaty) i nie była sporna (powódka uwzględniła częściową zapłatę w fakturze VAT).

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd pominął dowód z opinii biegłego. Spór koncentrował się przede wszystkim na treści łączącego strony stosunku prawnego, w tym zakresie obowiązków powódki. W tym kontekście, wobec ustalenia tej okoliczności z uwzględnieniem art. 65 k.c., ocena czy powódka uczyniła zadość obowiązkom umownym nie wymagało w ocenie Sądu wiadomości specjalnych, gdyż sprowadzało się do analizy przedstawionych projektów (wizualizacji) pod kątem tego czy obejmuje ona odpowiednie pomieszczenia i zawiera wymiany wyposażenia.

W oparciu o przeprowadzone dowody Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy obejmujące fakt zawarcia między stronami umowy, jej warunki oraz sposób wykonania. Przy ustalaniu warunków umowy, w tym w szczególności zakresu obowiązków powódki oraz wynagrodzenia, Sąd oparł się w pierwszej kolejności na dokumentach w postaci oferty oraz korespondencji wymienianej przez strony pocztą elektroniczną. Sąd nie dał tu wiary powódce, że jakoby wyjaśniła pozwanej że wysokość wynagrodzenia (50,- zł) jest wyrażona netto i podlega powiększeniu o podatek od towarów i usług. Nie ma bowiem uzasadnienia, dla którego uzgodnienie akurat tego, stanowiącego essentialia negotii umowy warunku miałoby nie doczekać się dokumentowego potwierdzenia (w korespondencji prowadzonej pocztą elektroniczną), skoro właśnie tą drogą strony uzgodniły a co najmniej potwierdziły pozostałe warunki umowy. Sposób wykonania umowy ustalono w oparciu o przedstawiony przez pozwaną zestaw projektów – wizualizacji oraz korespondencję stron prowadzoną pocztą elektroniczną. Mają one bowiem nad dowodami osobowymi tę przewagę, że poza ograniczeniem subiektywizmu jedynie do odczuć stron istniejących w chwili sporządzania pism, były tworzone na bieżąco a tym samym stanowią najpełniejsze i bezpośrednie źródło informacji o sekwencji zdarzeń zaistniałych w niniejszej sprawie. Sąd nie uwzględnił tu zeznań pozwanej że aranżacja pomieszczeń na piętrze budynku powinna być wykonana w stylu art deco. Pozwana twierdziła tu, że z taką inicjatywą wyszła sama powódka, podczas gdy ze sprzeciwu i zestawienia uwag (k. 42 – 44) wynikało, że było to oczekiwanie pozwanej. Z kolei powódka zaprzeczyła, aby taki styl dla aranżacji piętra został w ogóle ustalony.

Łącząca strony umowa miała niewątpliwie charakter umowy o dzieło. W wyniku czynności powódki miał bowiem powstać unikalny efekt w postaci zindywidualizowanego, dostosowanego do konkretnego wnętrza projektu aranżacyjnego.

Zgodnie z art. 627 k.c., przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Przedmiotem umowy o dzieło jest zatem zindywidualizowany

i konkretny (czyli „oznaczony” przez strony) rezultat pracy i umiejętności ludzkich. W wypadku umowy o dzieło niezbędne jest zatem, aby starania przyjmującego zamówienie doprowadziły w przyszłości do konkretnego, indywidualnie oznaczonego rezultatu. Zakłada się przy tym, że rezultat, o który umawiają się strony, musi być z góry określony, mieć samoistny byt oraz być obiektywnie osiągalny i pewny (**vide:** postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2020r., sygn. akt II UK 329/19; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2019r., sygn. akt II UK 288/18; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013r., sygn. akt II UK 115/13). Co istotne o wykonaniu dzieła decyduje osiągnięcie rezultatu ustalonego przez strony przy zawarciu umowy. W konsekwencji dla oceny tego czy powódka wykonała dzieło, miarodajny jest zakres jej prac ustalony przy zawarciu umowy. Strony pozostawały sporne co do zakresu dzieła, co wymagało dokonania wykładni składanych przez nie oświadczeń woli przez pryzmat art. 65 k.c. W tym zakresie Sąd oparł się o treść oferty (k. 22) oraz pisma stron wymieniane pocztą elektroniczną w dniach 8 maja 2020r. (k. 21), 11 maja 2020r. (k. 38), 17 maja 2020r. (k. 20) i 18 maja 2020r. (k. 38). Sąd nie uwzględnił natomiast zeznań pozwanej, która twierdziła, że projekty powinny być uwzględniać stan pomieszczeń w tym zainstalowanych już urządzeń (eliminując kolizje z nimi) oraz zawierać zarówno szczegółowe wymiary wyposażenia (w tym także wykonywanego na wymiar) jak i rzędne ich rozmieszczenia w przestrzeni. Wskazane dowody z dokumentów nie potwierdzają bowiem aby strony poczyniły ustalenia w tym zakresie. Wynika to z faktu, że strony zawarły umowę w oferowanym przez powódkę wariantie podstawowym, który nie przewiduje sporządzenia szczegółowego projektu wykonawczego. Takie rozwiązanie przewidywał wariant „(...)”, który w etapie II obejmował przygotowanie dokumentacji i wizualizacji dla wykonawców w formie rysunków, widoków, przekrojów i rzutów. W ocenie Sądu nie może rodzić wątpliwości, że projekty w oparciu o które, tj. przy wykorzystaniu zawartych w nich danych technicznych, można było wykonywać dalsze roboty wykończeniowe lub elementy wyposażenia powódka zobowiązana byłaby wykonać jedynie w razie zawarcia umowy wariantie „(...)”. Zestawienia zakresu wariantu „podstawowego” i wariantu „(...)” jednoznacznie bowiem wskazuje, że zakres i szczegółowość projektu sporządzanego w wariantie podstawowym nie pozwala na wykorzystanie go w w/w celu. Podkreślenia wymaga, że strony nie dokonały modyfikacji zakresu obowiązków powódki (kształtu dzieła). W toku negocjacji (odzwierciedlonych w korespondencji prowadzonej pocztą elektroniczną w dniach 8, 11, 17 i 18 maja 2020r. – k. 20, 21, 38) ustalono jedynie polegającą aranżacji powierzchnię oraz sposób rozliczenia a także zasady wprowadzania poprawek. Nadto, zdaniem Sądu, potwierdzenie przez powódkę, gotowe dzieło będzie zawierało także specyfikację wraz z wymiarami („3) czy na wyjściu dostanę wizualizację i specyfikację z wymiarami? TAK” – k. 38), odnosiło się do harmonogramu wykonywania prac w wariantie podstawowym, w którym – w II etapie następowało przygotowanie wizualizacji i wykazu wyposażenia wraz z wymiarami (specyfikacja z wymiarami). Nie sposób wywodzić z tego umownego ustalenia, że dzieło będzie obejmowało w istocie także elementy etapu III wariantu „(...)” wskazanego w ofercie powódki, skoro już w dniu 8 maja 2020r. pozwana wybrała pakiet podstawowy. Jeśli tak, niepodobna nawet oczekiwać, że w istocie zakres dzieła będzie odpowiadała warunkom z pakietu „(...)”. Właśnie zatem w tym kontekście – nie zaś jako potwierdzenie modyfikacji umowy – należało interpretować złożone przez powódkę potwierdzenie, tym bardziej że połączono je z zastrzeżeniem o możliwości zmiany pakietu na wyższy poprzez zapłatę wyższego wynagrodzenia. Zarzuty pozwanej, że nie była informowana o tym, że nie korzysta z wariantu „(...)” pozostają zatem bezprzedmiotowe, skoro sama wybrała wariant niższy – podstawowy. Wszelkie natomiast czynności powódki ponad warunki przewidziane w wariantie podstawowym (np. możliwość wielokrotnych modyfikacji) należy oceniać jedynie adekwatnie do ich treści, nie zaś jako podstawę do przyjęcia że faktycznym przedmiotem zamówienia było wykonane projektu według wariantu „(...)”. W konsekwencji Sąd doszedł do przekonania, że przedmiotem obowiązku powódki było sporządzenie projektu wykończenia wraz z propozycją dekorów ściennych i wyposażenia wraz z zestawieniem elementów wyposażenia i ich wymiarów, wnętrza domu jednorodzinnego pozwanej. Tak rozumiane dzieło obejmowało zatem przedstawienie projektów, które po pierwsze określają sposób aranżacji wnętrza a zatem rozmieszczenie poszczególnych elementów wyposażenia w przestrzeni (w tym rzuty z góry), a po wtóre zawierają zestawienie elementów wyposażenia z ich wymiarami. Podkreślenia wymaga, że wizualizacje te miały mieć charakter poglądowy, co oznacza że nie miały stanowić podstawy dla wykonywania prac budowlanych (wykończeniowych) jak i ewentualnego wykonywania elementów wyposażenia na wymiar. Projekty obejmowały także dekory, których wykonanie pozwana potwierdziła w pkt 4 pisma z 18 lipca 2020r. (k. 19).

Po myśli art. 642 § 1 k.c., w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła. W niniejszej sprawie strony ustaliły, że zapłata wynagrodzenia nastąpi zaliczkowo (30%) w chwili zawarcia umowy, a w pozostałym zakresie po wykonaniu dzieła (k. 20). W tym miejscu należy wskazać, że przez wykonanie dzieła należy rozumieć przedstawienie go do odbioru w stanie jaki pozwala uznać je za kompletne, nawet jeśli nie odpowiada estetycznym oczekiwaniom zamawiającego (o ile nie zostały uszczegółowione w umowie – co w niniejszej sprawie nie miało miejsca) lub jest dotknięte wadami niepozabawiającymi dzieła przydatności do umówionego użytku (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2013r., sygn. akt V CSK 544/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 grudnia 2019r., sygn. akt I AGa 523/18). W konsekwencji, gdy dzieło zgodne z zakresem umownym, choć finalnie nie odpowiadające uprzednio niesprecyzowanym oczekiwaniom zamawiającego lub dotknięte usuwalnymi nieistotnymi wadami, przedstawiane jest do odbioru, obowiązkiem zamawiającego jest jego odebranie (art. 643 k.c.), co jednocześnie otwiera wykonawcy drogę do żądania zapłaty wynagrodzenia. W tej sprawie powódka wykonała dzieło w całości. Przedstawione w formie cyfrowej wizualizacje określają rozmieszczenie wyposażenia w przestrzeni oraz zawierają zestawienie wymiarów wyposażenia. Istotnie elementy rozmiary wyposażenia wykonywanego na wymiar nie zostały podane. W ocenie Sądu jest to jednak usprawiedliwione właśnie sposobem ich wykonania, gdyż wymiary wymagały tu konsultacji z wykonawcą (stolarzem), zważywszy choćby na ograniczenia dotyczące stosowanych materiałów i mechanizmów. Stąd z braku podania tych wymiarów nie można czynić powódce zarzutu, zwłaszcza mając na względzie, że przedmiotem dzieła nie było wykonanie projektu konkretnych elementów wyposażenia, a jedynie sposobu jego rozmieszczenia.

W konsekwencji powódce przysługiwało prawo do żądania uzgodnionego wynagrodzenia liczonego jako iloczyn stawki za metr kwadratowy aranżowanej powierzchni (50,- zł) oraz wielkości tej powierzchni (tu 177 m²). Oznacza to, że wynagrodzenie powódki z tytułu wykonania dzieła wynosiło 8.850,- zł. Uwzględniając zapłaconą uprzednio zaliczkę w wysokości 2.800,- zł, aktualne roszczenie powódki zamykało się kwotą 6.050,- zł.

Od tej kwoty przysługiwały powódce także odsetki za opóźnienie zgodnie z art. 481 § 1 k.c., których domagała się ona według stopy wynikającej z art. 359 k.c. (nie domagając się odsetek za opóźnienie o których mowa w art. 481 § 2 k.c.) i które to żądanie wiązało Sąd po myśli art. 321 § 1 k.p.c. Odsetki te przysługują powódce od następnego dnia po upływie terminu zapłaty określonego w fakturze VAT (20 sierpnia 2020r.), tj. od dnia 21 sierpnia 2020r. W uzupełnieniu powyższego należy dodać, że powódka oddała dzieło wraz z fakturą VAT w II połowie sierpnia, co przekonuje że wskazany w tej fakturze termin zapłaty znajdował oparcie również w dyspozycji art. 642 § 1 k.c.

Pozwana nie zdołała podnieść skutecznych zarzutów przeciwko żądaniu pozwu. Powoływała się tu na nienależyte i nieterminowe wykonanie zobowiązania.

Materiał dowodowy wskazuje jednak, że powódka dzieło wykonała w określonym terminie lub z jego niewielkim uchybieniem. W pierwszy rzędzie należy wskazać, że specyfika zamówionego dzieła, które miało również uwzględniać uwagi pozwanej powodowało, że za termin jego wykonania należało uznać moment oddania go w całości, tj. w postaci obejmującej aranżację wnętrz wraz z wykazem wyposażenia i jego wymiarów. Natomiast ewentualne uwagi pozwanej, w tym prowadzące do modyfikacji przedstawionego projektu nie mogły wpływać na ocenę zachowania terminu. Brak też podstaw do przyjęcia – na co powoływała się pozwana – że warunkiem przedstawienia wizualizacji wraz z wykazem wyposażenia i jego wymiarów była uprzednia akceptacja pozwanej dla przedstawionej koncepcji. Takie rozwiązanie zastrzeżone zostało ofercie powódki dla wariantu „(...)”, w którym akceptacja zamawiającego poprzedzać musiała przejście do etapu III. Oczywiście w toku wykonywania dzieła strony na bieżąco konsultowały oczekiwania pozwanej, co wynikało z faktu że wpływ na ostateczny kształt projektu miały także oczekiwania estetyczne pozwanej. Niemniej nie można uznać, że wprowadzanie poprawek przez pozwaną wpływało na ocenę dochowania terminu wykonania umowy. W przeciwnym razie, w realiach niniejszej sprawy pozwana mogłaby dowolnie modyfikować moment uznania dzieła za wykonane poprzez ustawiczne zgłaszanie poprawek.

Istotne pierwotny termin wykonania dzieła ustalono na 30 czerwca 2020r. Jednak następnie został on przedłużony do 7 lipca 2020r. Pozwana zaakceptowała bowiem taką prośbę powódki (k. 16). Następnie pozwana zaakcentowała

przesunięcie terminu do I tygodnia sierpnia 2020r. (k. 19) a ostatecznie do I tygodnia sierpnia 2020r. (k. 54). Należy wskazać, że prowadzonej między stronami korespondencji wynika, że pozwana ze zrozumieniem a nawet zadowoleniem akceptowała kolejne przesunięcia terminu wykonania dzieła. Swojej zgody nie łączyła przy tym z zastrzeżeniami co do uchybienia terminu, jak i nie opatrywała żadnym rygorem w razie uchybienia nowemu terminowi. Prezentowane w zeznaniach pozwanej stanowisko, że została niejako przymuszona do zgody na zmiany terminu, gdyż w trakcie zaawansowanych prac budowlanych i aranżacyjnych nie mogła pozwolić sobie na poszukiwanie innego wykonawcy, nie mogły zatem zostać uwzględnione. Istotnie jeszcze w dniu 13 sierpnia 2020r. dzieło nie było w pełni wykonane, gdyż brakowało rzutów z góry wraz z wykazem wyposażenia (k. 54v.), niemniej bezspornym jest że również te elementy zostały ostatecznie pozwanej wydane wraz fakturą VAT (o czym zgodnie zeznały obie strony). Jednocześnie należy wskazać, z ewentualnego opóźnienia powódki w wykonaniu dzieła, pozwana nie wywodziła żadnych zarzutów procesowych. Z zeznań świadka i pozwanej wynikało, że powodowały one wzrost kosztów inwestycji, jednak twierdzenia te nie zostały ani sprecyzowane (poprzez wskazanie kwotowej różnicy oraz wykazanie bezpośredniego związku między opóźnieniem powódki a ich powstaniem) ani poparte dalej idącymi dowodami. Nade wszystko zaś pozwana nie skorzystała z uprawnień przewidzianych w art. 635 k.c., co wydawałoby się działaniem ze wszech miar racjonalnym, gdyby rzeczywiście uważała, że powódka wykonuje dzieło nieterminowo i wiązała z tym negatywne dla siebie skutki.

Również zarzuty pozwanej co do nienależytego wykonania umowy nie mogły zostać uwzględnione. Przede wszystkim należy wskazać, że oceny tej kwestii można dokonywać jedynie przez pryzmat zakresu dzieła wskazanego w umowie, co szczegółowo omówiono już wyżej. W tym zakresie, przedstawione w formie cyfrowej projekty potwierdzają w ocenie Sądu wykonanie dzieła zgodnie z treścią umowy.

Istotnie, specyfika dzieła wymagała uwzględnienia w nim bieżąco zgłaszanych przez pozwaną uwag i poprawek. Niemniej brak zgodności między oczekiwaniami estetycznymi pozwanej a przedstawianymi projektami nie może być oceniany w kategoriach wad, o których mowa w art. 556 k.c. w zw. z art. 638 k.c., w sytuacji, gdy powódka uwzględniła bieżące uwagi pozwanej (co pozwana przyznała w swoich zeznaniach). Co najistotniejsze, w toku współpracy stron, pozwana wielokrotnie wyrażała zadowolenie z przedstawianych jej projektów z entuzjazmem odnosząc się do proponowanych rozwiązań (pismo z dnia 13 lipca 2020r. – k. 18, pismo z dnia 18 lipca 2020r. – k. 19). W żadnym stopniu nie koreluje odrębny wykaz uwag (k.42 – 44), który pozwana miała przekazać powódce w dniu 15 lipca 2020r. (w swoich zeznaniach wskazała a dzień 14 lipca 2020r., jednak z materiału dowodowego wynika, że strony w celu omówienia uwag spotkały się w dniu 15 lipca 2020r.). Powódka zaprzeczyła aby otrzymała taki wykaz. Trudno bowiem też przyjąć za prawdopodobne aby pozwana w dniu 15 lipca 2020r. posiadała szereg kategorycznych (wskazywała że nie zgadza się na niektóre rozwiązania) uwag do projektu, skoro jeszcze w dniu 13 lipca 2020r. informowała: „ściągamy te liście ze ścinany i będzie bosko” (k. 18), zaś w dniu 18 lipca 2020r. – a zatem po rzekomym przedstawieniu powódce uwag: „co do projektu to standardowo a jak przy wszystkich pani rysunkach bardzo mi się podoba” (k. 19). Warto też zwrócić uwagę, że w piśmie z dnia 18 lipca 2020r. (k. 19) wskazywała (pkt 6) że w projekcie aranżacji piętra powinna znaleźć się galeria obrazów, podczas gdy w w/w wykazie uwag dla aranżacji salonu na piętrze w odniesieniu do obrazów (pkt 6) wskazała: „duży jak na dole” (k. 44). Rodzi to istotne wątpliwości co do rzeczywistej daty i motywacji sporządzenia przedmiotowego wykazu wad – wobec jego wyraźnej sprzeczności ze stanowiskiem pozwanej prezentowanym w toku wykonywania dzieła przez powódkę – co najmniej do połowy sierpnia 2020r. Podkreślenia wymaga, że poza uwagami o podłożu estetycznym, pozwana nie powoływała się na wady dzieła, zarówno w odniesieniu do jego kompletnej postaci jak i przekazywanych na bieżąco jego elementów. Trzeba bowiem pamiętać, że przekonanie pozwanej, iż dzieło nie odpowiada warunkom umownym okazało się nieuprawnione, a zatem wszelkie zarzuty związane z brakiem wykonania szczególnych pomiarów, uwzględniania istniejących elementów pomieszczeń (gniazdka, listwy) a także rzędnych rozmieszczenia wyposażenia w pomieszczeniach, nie mogły zostać uwzględnione. Równocześnie trzeba mieć na uwadze, że pozwana nie skorzystała z uprawnień z rękojmi za rzekome wady dzieła (art. 566 – 560 k.c. w zw. z art. 638 k.c.) ani na etapie przed procesowym (np. w następstwie wezwania jej do zapłaty), ani w toku procesu. W sprzecznie od nakazu zapłaty nie odwoływała się bowiem do tej instytucji prawnej. Nie skorzystała też z uprawnień wynikających z art. 636 k.c., umożliwiających ingerencję zamawiającego (pozwaną) w sposób wykonywania dzieła przez wykonawcę (powódkę). Wyjaśnienia pozwanej, jakoby nie chciała w ten sposób

negatywnie wpłynąć na rozwijającą się karierę powódki nie może znajdować usprawiedliwienia. Jeśli bowiem istotnie pozwana byłaby tak niezadowolona efektów pracy powódki, jak twierdziła w sprzeciwie od nakazu zapłaty i swoich zeznaniach, to jakiegokolwiek emocjonalne przyczyny kontynuacji współpracy nie mogłyby okazać się na tyle ważne, aby skłonić pozwaną do zaniechania odstąpienia od umowy. Wreszcie nie powołała się pozwana na odpowiedzialność odszkodowawczą powódki, nie mówiąc już o wykazaniu przesłanek z art. 471 k.c., w tym wysokości poniesionej szkody i przedstawieniu wynikającego z tego roszczenia do potrącenia, dając w ten sposób asumpt do weryfikacji roszczenia powódki. W tych warunkach, w przekonaniu Sądu wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty i powielone w zeznaniach pozwanej zarzuty zostały sformułowane jedynie w celu uchylecia się od obowiązku zadośćuczynienia powódki i jako takie nie mogły zasługiwać na uwzględnienie.

W uzupełnieniu powyższego należy dodać, że brak było podstaw do obniżenia wynagrodzenia powódki o kwotę 900,- zł – stosownie do jej propozycji zawartej w piśmie z dnia 13 sierpnia 2020r. Miało to być bowiem związane z zakończeniem współpracy stron przed ostatecznym wykonaniem dzieła. Wobec braku akceptacji ze strony pozwanej dla takiego rozwiązania, oraz faktycznego ukończenia dzieła przez powódkę, propozycja ta nie mogła stanowić podstawy dla weryfikacji dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia co do wysokości.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt. I wyroku

Powództwo podlegało oddaleniu co do kwoty 1.974,- zł. Powódka skalkulowała dochodzone roszczenie wychodząc z założenia, że uzgodnione wynagrodzenie ustalone zostało według stawki wynoszącej 50,- zł netto (powiększonej o podatek od towarów i usług) za 1 metr kwadratowy aranżowanej powierzchni. Tymczasem materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie powyższej tezy. Z oferty powódki nie wynika, aby przedstawiona tam stawka była wyrażona w kwocie netto (odmiennie przy wynagrodzeniu za nadzór autorski, co do którego wprowadzono takie zastrzeżenie – k. 23). Z kolei zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014r. o informowaniu o cenach towarów i usług, cena obejmuje wszystkie podatki i opłaty. Jednocześnie, na pytanie pozwanej w tej kwestii powódka nie zareagowała (k. 38). Jak wskazano wyżej, Sąd nie dał wiary jej zeznaniom, że informowała pozwaną telefonicznie, że wynagrodzenie podlega powiększeniu o podatek od towarów i usług. W sytuacji gdy wszystkie postanowienia umowy ustalane były pocztą elektroniczną lub za pośrednictwem komunikatora whatsapp, tego rodzaju jej istotny element również winien (z przyczyn logicznych – a nie wymogów co do formy czynności prawnej) znaleźć takie potwierdzenie. W ocenie Sąd nie można też uznać, że pozwana uznawała w/w stawkę za wyrażoną netto na podstawie treści jej pisma z dnia 17 maja 2020r., w którym kwota zaliczki w wysokości 30% została określona na 3.640,- zł. Nie jest to bowiem rachunkowo poprawny odpowiednik 30% z kwoty 8.850,- zł netto, powiększonej o podatek od towarów i usług, który winien wynosić 3.265,65 zł. Nie można zresztą do wyliczeń zawartych w tym piśmie przywiązywać nadmiernej wagi, gdyż również łączna kwota wynagrodzenia została określona nieprawidłowo na 8.800,- zł (zamiast właściwej 8.850,- zł). Finalnie zaś należy wskazać, że pozwana tytułem zaliczki zapłaciła kwotę 2.800,- zł co stanowi 31,64% z kwoty 8.850,- zł, zaś powódka nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń co do zgodności zaliczki w umowę przewidującą ją w wymiarze 30% wynagrodzenia. Jeśli nawet przyjąć, że między stronami powstały rozbieżności co do wysokości wynagrodzenia powódki, to na podstawie art. 5 cyt. ustawy, pozwana (jako konsument) miała prawo do skorzystania ze stawki niższej.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w 75% i oddalono w 25% co uprawniało strony do adekwatnego do w/w wskaźnika zwrotu kosztów procesu. Poniesione przez powódkę koszty procesu wynosiły łącznie 2.317,- zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 500,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.800,- zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804 z późn. zm.), koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Poniesione przez pozwaną koszty procesu wynosiły łącznie 1.817,- zł i obejmowały: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.800,- zł (§ 2 pkt 4 cyt. rozporządzenia), koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł.

Uwzględniając zakres, w jakim każda ze stron wygrała spór, powodowi przysługiwały koszty procesu w wysokości 1.737,75 zł (2.317,- x 75%), zaś pozwanemu w wysokości 454,25 zł (1.817,- zł x 25%), co po zbilansowaniu dawało kwotę 1.283,50 zł (1.737,75 zł – 454,25 zł) należną powodce.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt. III wyroku.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/